



JUHÁSZ TIBOR

Padló

A váróterem régi portréit
nézed, barna bőrkabátos, sárga
kapucnis, szemüveges életek.
A dobogós műszakok túlélői ők,
amiket még azokban a működő
gyárakban húztak, ami Salgótarján
múltjának fekete felhőjeként oszlik
a város iparformái felett.

Otthon talán bekapcsolják,
halkra veszik a tévét, hírek
és olcsó filmek történeteit bámulják,
vagy olyan műsorokat, amiknek
helye nem is lehetne máskor.

Most itt ülnek veled,
a sötét-világos négyzeteket,
felváltva a digitális menetrendet
nézitek, próbáljátok meghallani
a zöld számok kattogását.

Miskolc

Egy könyvtárból jöttünk,
ahol két költő vezetett
egy beszélgetést. Minden város
szebb lesz az éjszakától,
mondad a Centrumban,
de nekünk gondolkodnunk
kell benne. Mintha nem lenne
maradásunk, csak vonatkozó
hangjainkkal voltunk jelen,
ezt az öltözött kuszaságot
amúgy sem nevezném otthonnak,
ahol egy idő után ízetlenné
válík az élénk rakott étel.

Később a dohányzóban
filmekről beszélgettünk,
az időzítés fontosságáról
és hogy mennyire is számító
a rendező, hogy megalkotta
a főszereplő fogalmát.
Bár szerettük volna hinni:
az irónia egyéniségünk,
tudtuk, pár óra múlva
elkezdí majd a fehéredést
a keleti várostető,
és lesz olyan világos,
hogy megszépüljön tőle.

